

SZÁNTÓ KAMILLA

Zuhany

Csobog a zuhany, és hallom, ahogy énekel. Vagyis előad. Mert ő a zuhany alatt is előad. Dalt nem lehet kérni. Ő viszont küld. Gondolom, mindig az éppen aktuálisnak. Mármint az aktuális hallgatóságnak. Én most egy aktuális hallgatóság vagyok, mert kuporgok az ágya szélén, és hallgatom. Hallgatom az előadást, ami nekem szól, de mégsem rólam. És mégis megnyugtat. Talán csak a vízcsobogás miatt, vagy a mély hang hat rám így, esetleg, mert érzem az illatát, vagyis a tusfürdőét, de én mindig azt hittem, hogy ő így izzad, és most rájövök, hogy nem. Mert ő is csak ember, és valahogy ez is megnyugtat. Vagy talán csak annyi az egész, hogy jó aktuálisnak lenni. És már nem vagyok nyugodt. És nem vagyok állandó. Csak aktuális vagyok, és egy pillanat alatt irigy is a többi aktuálisra, akiket azért valahol sajnálok, és majd valamikorra eljutok oda, hogy magamat is sajnáljam, de most csak ülök és hallgatom, és nem fogom fel, hogy mi van, hogy mi vagyok, mert még tart az előadás, és én hallgatóság vagyok, és talán, mert valakinek kell majd, talán én a része vagyok.

Meg a repülők

Most várok. Általában ezt csinálom. Most a nyarat. Jönnek meg mennek a dolgok. A repülők is. Azok is dolgok. Szerintem. Most lassabb vagyok, mint szoktam lenni. Most ugrándozni szoktam. De csak egy részem. Az egyik belső. Kicsit tehetetlen vagyok. Lefagy a kezem. Nem tudom. Nem fáj. Csak zsibbad. A kezem. Az agyam. A szám sebesre harapva formál szavakat. Most csak tátogok. Senki nem tud szájról olvasni. Vagy tudnak. Csak engem nem akarnak. Én várok. Mindenre. És majd jön a nyár. Meg a hangom.

Legyünk

Legyünk önmagunk. Mindig. Ez rendkívül fontos dolog. Meg legyünk szépek. De persze ez alap. Meg ne hagyjuk ki a tornaórát, meg írjunk házit. Meg igazából egy versenyt is régen nyertünk már meg. Ideje lenne. Elvégre mi mind tehetségesek vagyunk. Meg önmagunk. Ez fontos. Állítsunk fel szabályokat. Ez is fontos. Aztán rúgjuk fel őket. Mintha önmagunk lennénk éppen. De azért az életünket ne rontsuk el teljesen. Az nem ránk vallana. Tegyük el a blokkot. És aztán fekete bőrnoteszban vezessük a kiadásainkat. Lehetőleg ne legyen túl sok. Olvassunk sok szonettet, hátha meggyógyítja a lelkünket. Nem mintha bármi baja lenne. Meg adjuk át az ülőhelyet a buszon. Sőt. Le se ülünk. A hajunk pedig mindig legyen ápolat. Meg ugyebár legyünk önmagunk. Mindig.